

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. IV. Aliæ objectiones pro coëxistentiâ gratiæ cum peccato mortali.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

Gratia & peccatum sunt formaliter contraria, virtualiter contraria.

juxta jam dicta, multas oppositiones contrariæ inter res purè positivas, ut inter amorem & odium, assensum & dissensum, volitionem & nolitionem sunt virtualiter contradictoriæ, ita & in præsentia. Tandem si sumatur peccatum habituale adæquatè, prout scilicet est actus præteritus non condonatus dici potest gratiam cum eo opponi contradictoriè, cum gratia sit ipsa condonatio, condonatio autem non condonationi opponitur contradictoriè.

namque sequeretur, nec unionem hypostaticam constituere amicum aut Filium naturalem. Respondetur itaque diversò & perfectiori modo constitui aliquem amicum & Filium adoptivum Dei, quàm hominis, sicque fit per formam supernaturalem, & intrinsicam, cum aliud tantum fiat per denominationem extrinsecam, voluntatem scilicet hominis alium adoptantis.

nis. potest tamen respectu Dei.

SECTIO QUARTA.

Aliæ objectiones pro coexistentia Gratiæ cum peccato mortali.

I. Gratia non expellit peccatum quòd demeritoriè.

QUINTA communis etiam obiectio est, peccatum expellere gratiam demeritoriè, seu movendo voluntatem Dei, ut eam liberè auferat intuitu peccati; ergo non est inter ea physica & essentialis repugnantia. Respondetur peccatum non expellere gratiam purè & rigorosè demeritoriè, seu movendo Deum ad liberè illam destruendam, sed solum latè, quatenus scilicet reddit hominem indignum divinà gratià, vel tunc conferendam, vel unquam postea conferendam. Nec etiam urget, quod opponunt aliqui, gratiam scilicet non esse tam bonam ac peccatum est malum, & consequenter non posse illam hoc expellere: expellit enim ratione denominationum contradictoriarum, sicut disensus & odium, etiam remissum pugnant essentialiter cum amore & assensu multò perfectioribus eosque expellunt: imò disensus naturalis expellit assensum supernaturalem.

Expellit peccatum gratia ratione denominationum contradictoriarum.

II. Dicitur: Hinc sequi Deum amare necessariò eum qui habet gratiam.

Obijcies sextò cum Patre Coninck Disp. illà 22. de actibus supernaturalibus: si gratia ex se sit qualitas reddens filium & amicum Dei, non posse Deum non amare illum qui habet gratiam, cum tamen Deus liberè amare debeat creaturas, & præterea non posset illum hominem destruere. Contrà: qui enim dicunt Deum necessariò odisse peccatum, quidni & dicere possint, necessariò eum amare gratiam, non quidem ita, ut antecedenter necessitetur ad eam, vel ullam creaturam amandam quoad existentiam (quidquid sit de possibilitibus, respectu quarum multi censent amorem seu complacentiam Dei esse necessariam) seu ad eam prudendam, sed posito quod existat; quo tamen in casu singulari momenti potest eam destruere, cum gratiæ conservatio semper sit in aliquo posteriori ad conservationem subjecti, quæ est usquequaque libera. Alii deinde dicunt Deum nec amare justum necessariò, nec odio habere peccatorem, sed has denominationes solum constituere subjectum dignum amore vel odio.

Resp. Nihil in hoc esse incommodi, quòd scilicet Deus creaturam aliquam, posito quòd existat amet.

III. Quamvis non detur qualitas reddens hominè unum amicum aut Filium adoptivum alterius homi-

Obijciunt nonnulli septimò, non dari qualitatem quæ essentialiter constituat hominem filium adoptivum, aut amicum alterius hominis; ergo nec quæ constituat amicum Dei. Contrà primò: nec datur qualitas naturalis quæ naturaliter constituat hominem amicum alterius; ergo contra adversarios, nec dabitur qualitas, quæ constituat connaturaliter amicum Dei. Contrà secundò: hinc

Obijcies octavò: posito peccato mortali actuali non necessitatur Deus ad subtrahendum concursus à gratià: habet enim Deus vires sufficientes ad eam adhuc conservandam, cum Dei virtus sit infinita, ex parte verò cause materialis nulla est repugnantia, cum actus peccaminosus sæpè non sit malus intrinsicè sed accidentaliter.

IV. Dicitur: Deus non necessitatur ad subtrahendum concursus à gratià, posito peccato.

Respondetur tamen, omnino necessitari Deum in eo casu ad subtrahendum concursus à gratià, ratione denominationum, vel formaliter, vel saltem virtualiter contradictoriarum, ut sæpius dictum est. Ad id quod additur de actu peccati accidentaliter malo, respondetur, licet quidem si sumatur solus actus voluntatis, sit ei contingens malitia, si tamen sumatur cum deliberatione ex parte intellectus (quæ etiam est quid physicum, & sine qua actus ille voluntatis non constituit peccatum) est semper malus, sicque mutatio illa physica animæ adæquatè sumpta continet malitiam essentialiter, redditque animam gratiæ incapacem, sicut incapacem reddit unionis hypostaticæ juxta adversarios. Urgebis: etiam posita deliberatione non esse actum semper malum, nisi ponatur aliquid aliud merè extrinsecum, nempe præceptum. Respondetur, semper tunc esse diversitatem aliquam intrinsicam in animà: actus enim intellectus seu deliberatio advertere debet esse præceptum, hic autem actus physicè & intrinsicè differt ab alio, qui solum repræsentat objectum, nil cogitans de præcepto, & hoc modo ostendi potest oppositio etiam physica inter peccatum & gratiam.

V. Resp. Necessitari Deum ad subtrahendum concursus à gratià ratione denominationum virtualiter contradictoriarum.

Novà additè circumstantià mutatur sensus per actus intellectus.

Hinc infero cum Coninck d. 22. de actibus supernaturalibus, dubio II. & Recentioribus communiter contra Lorcam 1. secundæ, sect. 6. d. 40. & 2. secundæ, d. 22. de Charitate, in appendice apologetica de hac ipsâ re scriptâ, non consistere de facto, pro unico etiam instanti, ut vult ipse, gratiam simul cum peccato mortali: in quâ opinione ut à Lorcâ defenditur ait Coninck citatus num. 148. multa involvi absurda, falsa, & directè contradictoria. Alii hanc sententiam temerariam & erroneam esse affirmant, utpote quæ in re gravi ob levissimum fundamentum statuitur contra omnes Theologos. Deinde juxta Tridentinum homo gratiâ imbutus, est de facto justus & sanctus, sive necessariò & essentialiter hoc det gratia, sive non: econtrà homo instanti quo peccat, est peccator & injustus, evidens autem est non posse eundem hominem simul esse justum, & injustum; ergo, &c. Nec fundamentum Lorcæ est alicujus momenti, quod scilicet peccatum sit causa expulsiōis gratiæ: hoc enim ad summum arguit prioritatem naturæ, non temporis, ut constat in calore, frigore, & aliis hujusmodi, quæ passim in rebus physicis contingunt.

VI. Rejicitur opinio Lorcæ assertivè gratiam & peccatum mortale ad unum instanti simul consistere.

Sequeretur hominem simul esse justum & injustum, vivum & mortuum.